

papers

85

2008
març
abril
3a època

del Secretariat de les Institucions Educatives de l'Escola Pia de Catalunya

4

**Intel·ligència artificial,
professorat competent.**
Parlem amb Elisabet Golobardes

6

Recull pedagògic:
Del llapis a l'ordinador.

Viure és apassionant!!

Tenim a l'abast infinitat de textos i diem que no es llegeix, que s'escolta molta música i que es venen pocs discs, cada dia rebem informació i ens sentim desinformat i, és que com ja hem sentit moltes vegades, ens està tocant viure un canvi d'època que com educadors, no ens ho podem perdre.

Acceptar que el canvi és una actitud personal i professional ens facilitarà l'accés a la reflexió, a l'aprenentatge i a l'acció que el poden fer possible.

Educar en una situació de canvi demana construir un espai comú de relació amb l'altre (alumne/a, company/a, pare, mare), i això només es pot fer a través d'un mateix, amb tot allò que ja tenim i el que podem adquirir. Cal repensar la nostra acció educativa des de les nostres creences, valors i estil, però amb actitud oberta per incorporar tot allò que ens faciliti aquesta relació amb els altres.

L'anomenada Societat de la Informació no significa que ara haguem descobert el seu poder, sinó que, per primera vegada, la seva generació, transmissió i consum han esdevingut una activitat econòmica rellevant, democràtica i estratègica.

El que de veritat ens fa créixer no és posseir la informació, sinó construir el coneixement, entès com el procés d'integració de la informació en el nostre entorn individual o col·lectiu i que ens permet prendre decisions, relacionar idees o construir conceptes. Saber trobar la informació a temps i adequar-la als formats adients per integrar-la a la nostra acció es pot aprendre, i hem d'aprendre-ho per poder fer bé la nostra feina.

La majoria hem incorporat les tecnologies de la informació i la comunicació sense dificultats, quan només han significat un canvi d'eina i/o un augment de prestacions; com per exemple, la telefonia mòbil o la fotografia digital. Però ens costa acceptar i integrar aquells canvis que pensem que qüestionen les nostres creences; per exemple, els videojocs com a joc educatiu, l'ordi-

nador com a eina d'oci, el document no físic i la comunicació virtual amb persones reals. I quan intentem introduir canvis a la nostra pràctica educativa no ens resulta fàcil. Hem de ser conscients que els nostres referents educatius també són hereus del que s'anomena Pensament Científic, que tot i néixer en l'àmbit de la ciència, es va anar transferint cap als altres sabers amb força i com a reacció als segles d'obscurantisme medieval.

Es va passar del descobriment a l'experiment, i es pressuposava que el món estava matemàticament organitzat. Allò que no podia suportar la demostració, la independència del context i la inalterabilitat al pas del temps no era considerat. La matemàtica i la lingüística van consolidar-se com els pilars del saber. A principis del segle XX, l'art, la literatura, la música i la pròpia ciència comencen a evolucionar des del positivisme cap a un canvi de paradigma, i l'arribada de les TIC i d'Internet cau en terreny adobat, per generalitzar un pensament més lliure i en el qual l'acció no es pot desvincular del context, de la singularitat, de la diferència i que la intervenció de l'individu (educador en el nostre cas) modifica l'acció, esdevenint part activa del resultat (realitat) final.

L'evolució de les institucions la fem les persones i l'escola l'està fent, també, a partir del nostre propi canvi.

Els nous recursos, els «blogs» per treballar l'expressió escrita, les bases de dades en línia, l'accés fàcil a les enciclopèdies, poder construir entorns individualitzats, xarxes virtuals de relació social i l'accés ràpid a documents audiovisuals molt il·lustradors, per exemple, no només no ens canviaran, sinó que ens generaran rebuig si no hem reflexionat amb maduresa on se sustenta la nostra acció educativa individual i col·lectiva, i ens arriquem a continuar el camí sense posseir totes les certeses.

Malgrat tot, educar avui, pot ser i és apassionant!!

Carles Cereceda

Imagino una aula...

En la meua curta, però diversa experiència com a mestre, gairebé sempre he tingut auditoris que no m'han fet gastar energies en procurar que escoltessin i estiguessin atents a les meves explicacions. En el darrer any he tingut la «sort» de poder experimentar la casuística contrària. De les tres hores que estic amb els meus alumnes, haig de gastar masses energies i massa temps en procurar que prestin atenció, i quan ho fan, tinc la sensació que em costa connectar amb ells. I és que una de les coses que avui dia costa més aconseguir en una classe és que els alumnes parin atenció de forma continuada a l'explicació del professor, i que un cop ho fan, siguin còmplices i se sentin immersos en la mateixa. Entre la gran varietat de possibles raons que podrien provocar aquest fet, una d'elles podria ser que els alumnes d'avui dia estan acostumats a obtenir la informació per mitjans tecnològics que difereixen força dels mètodes tradicionals emprats a les aules per part dels professors. I és que el món de la tecnologia ha revolucionat la societat i ha fet canviar profundament la manera de viure i relacionar-se de la gent. Mirem on mireu, podem veure els efectes d'aquesta revolució tecnològica. La futura línia 9 del metro anirà sense conductor, els avions s'enlairen i aterren sols, existeixen robots que permeten realitzar operacions a distància guiats per un cirurgià que està a l'altra punta del món, sent capaços de corregir possibles errades involuntàries, cada cop més cotxes guarden la distància de seguretat amb el de davant de forma automàtica i són capaços d'aparcar sols, existeixen sistemes que ajuden a la presa de decisions als directors de les empreses (Sistemes Data Minig i Data warehouse) després d'avaluar infinitat d'indicadors, sistemes de diagnosi mèdica intel·ligent, i un llarg etc.

En aquest món de grans avenços, m'agradaria enumerar-ne algun que tingués relació directe amb el món de l'aula. Si bé és cert que s'hi està treballant en algunes universitats d'enginyeria, no tenim constància de la implantació de cap sistema d'aquestes característiques. És evident que hi ha un obstacle de tipus econòmic i de prioritats. El sector de l'educació no dona beneficis econòmics i per tant, per què hi hauríem d'invertir? Ja està bé com està...

Permeteu-me tancar els ulls i somniar, que diuen que no costa diners. I, tot i que estic segur que més d'un lector em qualificarà de sonat, *imagino una aula amb un sistema informatitzat on cada alumne seu en un pupitre on la base de la taula, a més de fer de taula, és una pantalla tàctil on els alumnes poden anar prenent apunts escrivint amb un llapis electrònic que interpreta l'escriptura i*

la va desant. Els pupitres dels alumnes estan connectats a la pissarra de l'aula, evidentment electrònica, on el mestre hi fa la presentació de la sessió amb documents ja preparats, o simplement escriu la lliçó com si es tractés d'una típica pissarra de guix. El sistema és capaç d'anar analitzant els apunts que els alumnes estan desant i, en temps real, detecta carències de contingut i de forma, errades ortogràfiques, errades de comprensió i interpretació, errades d'expressió, etc. Totes aquestes dades es van desant al sistema. Durant l'explicació, el professor pot connectar la sortida de qualsevol dels pupitres a la pantalla principal per tal de visualitzar-les en temps real. Un cop finalitzada la classe, podem analitzar els diferents indicadors gestionats per la màquina, la qual ens farà propostes per intentar millorar el rendiment d'algun dels alumnes i generarà exercicis de forma automàtica que seran enviats a la bústia d'email del mateix, etc... El sistema no només avaluarà les carències dels alumnes, també avaluarà al mestre, en la seva manera de fer la classe, el ritme, l'entonació, el contingut, la interacció amb els alumnes, els exercicis proposats, etc. D'igual manera que amb els alumnes, el sistema ens proposarà diferents actuacions per millorar l'eficiència de les nostres explicacions.

Segurament, més d'un ja m'haurà penjat el Sant Benet de grillat visionari o simplement pensarà que un sistema com aquest no serviria absolutament de res. Potser no és un sistema ideal, però penso que entre els enginyers i els mestres podríem dissenyar eines d'aquest estil, que serien de gran ajuda pel dia a dia del mestre i dels alumnes. Podeu pensar que estem encara molt lluny però, us ho puc assegurar, ho he vist amb els meus propis ulls, el sistema de pupitres per alumne (tablets PC) connectats a una pissarra digital ja existeix en algun centre. Ara cal analitzar i decidir quina ha de ser la representació del coneixement que volem tractar, per tal que el sistema ens ajudi a millorar la nostra tasca i per optimitzar, al màxim, el potencial de cada alumne/a. Sense cap mena de dubte, aquesta és la tasca més complexa i difícil. Un cop tinguem el coneixement adquirit, només cal que apliquem algorismes d'intel·ligència artificial per començar a obtenir resultats.

El món de l'IT+D, tecnològicament parlant, hi té molt a dir en el futur de l'educació. Només falta que el sistema hi cregui i hi aposti amb fermesa, però això ja és una altra història.

Carles Bonet
Membre Equip de Gestió
Vicedegà COETIC

Intel·ligència artificial, p La recerca de l'essència educativa

L'Elisabet Golobardes i Bibé és llicenciada en Informàtica per la Facultat d'Informàtica de Barcelona, Universitat Politècnica de Catalunya i Doctora en Informàtica – ETSEEI La Salle, Universitat Ramon Llull. Membre del Grup de Recerca en Sistemes Intel·ligents (GRSI) d'Enginyeria i Arquitectura La Salle de la Universitat Ramon Llull, des del 1994 i professora titular des del 2000. La seva recerca se centra principalment, en tècniques d'Intel·ligència artificial: raonament basat en casos, mineria de dades i descobriment de patrons, especialment aplicades a la medicina, l'ensenyament a distància i la telemàtica. Casada i mare de dos fills. Actualment, directora ETSEEI La Salle – Universitat Ramon Llull, vicedegana de relacions institucionals del Col·legi Oficial d'Enginyeria Tècnica en Informàtica de Catalunya i vicedegana de defensa de la professió del COEIC.

» *Estem aprofundint aquests temes referits a competències, i ens n'adonem que el més important no és la matèria sinó com s'ensenyava, com ensenyava el professor.* «

» *Fins ara posàvem una nota vinculada al coneixement o a les pràctiques però ara volem avaluar competències.* «

Cap a on es dirigeix la recerca en intel·ligència artificial?

Em centraré en el que jo conec, que no vol dir que la resta no existeixi...

Un dels problemes principals és com avaluar, com explicitar, les competències que estem treballant amb els alumnes. Fins ara posàvem una nota vinculada al coneixement o a les pràctiques, però ara volem avaluar competències. Aquest fet ha generat molta recerca en l'àmbit de la intel·ligència artificial per crear sistemes de tutories que permetin treballar per competències i avaluar-les.

L'altra fet –cada vegada més freqüent a l'educació superior– que també ha generat recerca per mirar de donar-hi resposta, és que l'alumnat treballa i això els dificulta assistir a classe. Això ens ha portat a desenvolupar i millorar els models a distància. La intel·ligència arribarà quan aconse-

guim un sistema que estigui pendent de l'alumne de tal manera que, si detecta que el nivell d'un alumne és molt fluix, li ofereixi exercicis que pugui resoldre per animar-lo a seguir treballant; i si és molt elevat, li planteja problemes de «hàquer».

Relaciona, si us plau, intel·ligència artificial, aprenentatge i competència?

L'Espai Europeu d'Educació Superior, Bolonya, ens obliga a avaluar explícitament les competències interpersonals, sistèmiques... Tenim equips treballant, des de la intel·ligència artificial, per determinar quin mètode avaluatiu pot ser el més adequat i quin mínim de metodologies necessitarà i haurà de trobar l'alumne a la intranet. Estem aprofundint aquests temes referits a competències, i ens n'adonem que el més

important no és la matèria, sinó com s'ensenyava, com ensenyava el professor. Treballem amb professors experts i ens servim de la intel·ligència artificial per garantir-ne la qualitat. Quines competències pot oferir el professor a l'alumne? No pots avaluar competències si no treballes de determinada manera, perquè no pots recollir les dades que necessites introduir per avaluar-ho. La intel·ligència ens pot ajudar a definir aquests models, dissenyar-los i aplicar-los.

Podem pensar en sistemes intel·ligents per fer seguiment de l'alumnat?

Els sistemes intel·ligents treballen a partir de dades que s'extreuen de les bases creades pel professor. Són aquestes bases de dades les que permeten deduir a quin nivell es troba l'alumne i quina informació

professorat competent.

Parlem amb Elisabet Golobardes

necessita un alumne concret, per millorar el seu aprenentatge. Primer, cal informatitzar totes les dades referides al procés d'aprenentatge – pel que fa al que percep l'alumne– i d'ensenyament –tot allò que disposa el professor per ensenyar–. Una vegada tot això està informatitzat, podem començar a parlar de sistemes intel·ligents.

La intel·ligència artificial ens pot substituir?

Primer cal tenir sempre present que són eines d'ajuda i suport al professor. Mai el substitueixen.

D'una banda, el pot ajudar a estructurar les dades que recull el professor, a fer estructures intel·ligents. Arribarà un dia, que el professor es plantejarà perquè un alumne fracassa o té èxit... perquè un alumne necessita ajuda o mostra capacitat en lletres, en enginyeria... mirar de potenciar les capacitats emocionals que té cada alumne. Això requereix: una bona organització de dades –representació del coneixement–, decidir com s'expressa el coneixement per, després, poder-ne extreure models.

D'altra banda, també es treballa per aconseguir programes ergonòmics, és a dir, capaços d'adaptar-se a l'usuari. Quan parlem d'ergonomia hem de pensar en multitud de possibilitats d'adaptació a: ritmes d'aprenentatge, diversitat de perfils d'usuari, discapacitats... l'adaptació ha d'estar sempre al servei de l'usuari per tal de millorar o situar-se al seu nivell. Imagineu del més simple al més complex, la possibilitat que el programa s'adapti a les característiques de cada infant amb l'objectiu que aprenguin el que el mestre hagi decidit, o perquè analitzi com se li ha de presentar per tal que arribi a aprendre-ho millor.

Què hem d'entendre per representació del coneixement?

És com es componen les dades. Quines variables consideres? Quins conjunts t'interessa fer? Com estructures la informació, de manera plana o per similitud i dissimilitud? En funció de com tu físicament representis el coneixement, les tècniques per descobrir relacions entre les dades seran fàcils d'aplicar o no. La representació del coneixement en si mateixa és estàtica, després cal aplicar algorismes per poder fer raonaments i extreure'n conclusions. A l'ensenyament es podria pensar –de fet en tenim experiència– en entrar dades, que recollim sobre els alumnes i el procés que fan per aprendre, amb la finalitat de poder fer seguiment per avaluar-lo de manera contínua. La idea és: ajudem-lo ara, no esperem a final de curs. No pretenem posar una nota –«etiqueta»– sinó, oferir-li una informació que l'orienti i l'ajudi a millorar el seu procés.

A l'escola, els alumnes fan informàtica?

Els nens ja tenen assumida la «informàtica» –tot i que hauríem de parlar d'ofimàtica, és a dir, l'ús de tecnologies informàtiques– com a tal, han nascut amb la informàtica i des de petits busquen els comandaments i «cliquen», usen els termes més bé que nosaltres. La informàtica no és el que ells usen, és l'ofimàtica, són eines d'ajut, eines de suport... és com el llapis del botiguer, abans dèiem que s'havia d'estudiar amb el llapis, ara la «informàtica» que fan servir els nostres fills a l'escola, és el llapis. Si ho tenim tot informatitzat –i em consta que les escoles esteu treballant molt en aquesta línia– hi ha molts programes educatius per estimular-los, per escriure,

per resoldre problemes... això no és informàtica, són recursos que tenen al seu abast i que es poden usar per millorar l'aprenentatge.

Digitalitzem l'escola?

Jo defenso que són eines de suport, d'ajuda. Hi ha altres recursos, eines i materials. Als meus alumnes els demano que llegeixin llibres. Si els pengem en pdf en llegiran més? Haurem de fer els llibres en pdf perquè llegeixin més? Segurament no... i, si ho fem, hem de ser molt clars amb els alumnes –no es pot baixar més del 10% del llibre!– perquè sinó entrem en contradicció amb la llei de propietat intel·lectual.

Per últim, explica'ns què és això de la «Campanya dona TIC».

Un estudi per veure si la imatge que tenen les dones i els homes sobre les enginyeries es correspon a la imatge real. Molt sovint les noies d'ESO i Batxillerat no fan tecnologia perquè tenen una imatge molt equivocada del que és l'enginyeria, tenen un patró de l'enginyer que no es correspon amb la realitat. Potser si sabessin quines qualitats, competències, són bàsiques en un enginyer/a –capacitat organitzativa, comunicativa...– s'ho replantejarien.

Estem treballant per mirar de canviar aquests perfils erronis i que la percepció s'acosti més a la realitat. També passa amb altres patrons com el dels informàtics, per exemple. Aniria adreçat a les direccions de les escoles.

Moltes gràcies, Elisabet!

El consell de redacció agraeix especialment la col·laboració del Carles Bonet de l'Equip de Gestió.

Del llapis a l'ordinador.

L'ús intel·ligent dels recursos tecnològics.

ITINERARI PEDAGÒGIC GARRAF

Miquel Garcia
Escola Pia Sarrià

Fitxa tècnica

Matèria: Geografia

Nivell acadèmic: 2n de batxillerat

Rendiment pedagògic: mitjà/alt

Desplaçament:

- Itinerari principal: a peu (de 12 a 15 quilòmetres)

Begues – antic abocador de Gavà –
Castell d'Eramprunyà – Ermita de
Bruguers

- Itinerari secundari (no explicat):
en autocar o transport públic
(27+27 quilòmetres)

Plaça d'Espanya – Begues / Ermita de
Bruguers – Plaça d'Espanya

Dificultat (itinerari a peu): baixa

Fiabilitat: verificat amb alumnes

Temporada recomanada: tardor o primavera.

Descripció i orientacions pedagògiques (de l'itinerari principal)

Fenòmens a observar:

- Explotació de recursos naturals: pedreres, agricultura, ramaderia, abandonament d'activitats agropecuàries (canvis de l'economia local), segona residència i turisme (paisatge).
- Impactes mediambientals: abocadors, contaminació aigües freàtiques, incendis forestals, erosió del sòl, usos i ocupació del sòl, línies elèctriques.
- Recuperació i protecció del mediambient: recuperació d'impactes, parcs naturals, legislació proteccionista.
- Poder i territori.
- Els ecosistemes mediterranis i la relació geologia i vegetació. Acció de les aigües en la configuració geomorfològica.

Tècniques geogràfiques que es poden utilitzar:

- Interpretació de mapes.
- Interpretació de fotografies aèries i de satèl·lit.
- Ús de GPS i la seva combinació amb la cartografia digital.

Normes, actituds (i valors) i capacitats:

- Respecte (al medi natural).
- Esforç, solidaritat i austeritat.
- Observació, síntesi i expressió.

Itinerari:

S'ha de realitzar a peu. És molt senzill i gens perdedor, sempre tenim el suport dels indicadors del GR (marques vermell+blanc). Se segueixen pistes forestals o camins ben definits. Si sumem el temps de descans i el dinar (d'1 a 1½ hores) amb 6 hores ho tenim enllestit.

- Iniciem el recorregut en el punt d'intersecció entre l'antiga carretera que passa pel centre de Begues i

el carrer de L'agricultura (GPS: 410302/4576105). Passarem una rotonda de la variant.

En aquest punt podem observar l'impacte de la seguretat viària en el medi (ocupació del sòl per infraestructures) .. seguim la pista que va de Begues al monestir budista de La Plana Novella (centre de la Serra de Marina). Deixem dues desviacions a l'esquerra (cementiri) i agafem la tercera. Segueix sent una pista ample i ja senyalitzada com a GR que ens portarà a l'antiga masia de La Clota.

Podem observar, a banda i banda, una pineda bastant densa provinent de la reforestació d'ICONA dels anys 60/70. Té un sotabosc important que ens ajudarà a explicar la funció de les espècies oportunistes en la recuperació forestal, com també una de les comunitats vegetals típiques mediterrànies.

- Sense deixar la pista arribem a un punt on hi ha un cademat i es prohibeix la circulació de vehicles. Estem entrant en el parc natural, un cartell ens ho indica.

És el moment per parlar de la missió dels parcs naturals, dels diversos tipus, de la legislació proteccionista i també per recordar el comportament que hem de tenir quan circulem dins d'una zona protegida.

Podem seguir per la pista (La Clota, GPS: 410182/4575635) o agafar un trencall a la dreta, senyalitzat amb les marques GR, que ens portarà per entremig de camps abandonats.

Podem parlar del canvi de l'economia local i com s'han anat abandonant les activitats pageses en favor de l'activitat extractiva (pedreres) i l'explotació del paisatge (segona residència i turisme). Ens ajudarà la contemplació de les runes d'una masia, a mà esquerra. Observarem algunes vinyes: una agri-

cultura molt tecnificada i econòmica degut a la promoció de la indústria del vi.

- Arribem a una explanada (Camí de les Agulles, cota 410 mts, GPS: 411242/4574300). Creuament de camins, on hi observarem una creu, senyal que estem en el lloc adequat. Mirant la creu, SW, veurem 4 camins, haurem d'agafar el de més a la dreta, ample i senyalitzat amb les marques GR. Ara tenim dues alternatives, o seguir la pista o emboscarnos seguint una drecera, també senyalitzada. És recomanable seguir la drecera, ja que així podrem «viure» una màquia.

Observarem el microclima d'una vegetació densa. La humitat preservada i la retenció del sòl.

- Si seguim amb atenció les marques GR, arribarem sense dificultat al cim de les Agulles (552 mts) i agafarem la direcció SW (Sitges). Trobarem una desviació, s'ha d'agafar la de l'esquerra. Deixarem una altra desviació a la dreta, seguirem pel camí de l'esquerra. Sempre hem de veure la línia de costa. Als pocs centenars de metres, coincidint amb una intersecció

camí/línia elèctrica (470 mts), veurem perfectament la vall de Joan, l'antic abocador. Aquí podem fer una parada llarga i dinar.

Aquest punt culminant ofereix molta informació. A la part nord, veurem una pedrera en plena explotació (direcció Begues). Podrem veure un paisatge castigat per multituds d'incendis, com es va recuperant i el podrem comparar amb el bosc més preservat de la vall. Apreciarem com les línies elèctriques que subministren energia a les indústries de Vilanova i La Geltrú travessen el massís aportant, si no hi ha un bon manteniment, un alt risc ambiental. És el moment potser, de fer un debat «a peu d'obra», sobre necessitat energètica – sostenibilitat – creixement econòmic – etc. La contemplació de l'abocador clausurat de Gavà ens proposarà parlar dels residus urbans, de la contaminació de les aigües freàtiques i/o de la responsabilitat de les administracions en procurar una protecció ambiental dels dipòsits de residus. També veurem com es recupera un espai degradat. Apreciarem tècniques antigues de repoblament (llaurar la roca, «bombardeig de llavors» amb helicòpters) i les seves conseqüències i eficàcia.

Desfarem el camí fins al descampat a peu de serralada. Llavors agafarem, mirant la creu, el camí més a l'esquerra (GPS: 411244/4574230) que ens conduirà fins al castell de l'Eramprunyà, a una hora de marxa. Un camí estret embolcat, majoritàriament, d'una màquina densa que va canviant d'espècies fins arribar al domini de l'arboç, que si estan en època de fruitar, podem degustar les «cireretes», sense passar-nos ja que són molt indigestes.

Trobarem dues entrades de simes que ens aproparan al concepte de paisatge càrstic. Veurem, a mà dreta, l'impacte del camp de tir militar i podrem parlar de la contaminació difusa del plom de les bales i perdigons de caça. El canvi d'espècies vegetals ens podrà donar l'oportunitat per parlar de la relació entre els minerals que componen el sòl i el tipus de vegetació que determina. Si hi anem a la tardor podrem veure, i escoltar, les perdius.

- Arribem al castell d'Eramprunyà el qual veiem fa estona. És un castell de «marca»

Aquesta és una bona excusa per parlar de poder i territori (geografia política). Des de la muralla NE podrem veure el

Prat, l'ocupació del sòl per la urbanització, la indústria i les infraestructures (carreteres, aeroport i port). Veurem que l'antic sòl agrícola va sent absorbit per la construcció.

- Iniciem els descens fins el punt final de l'excursió, l'ermita de Bruguers. Seguim les marques GR però això no evitarà una caminada «dura» d'un gran desnivell.

Al llarg del descens podrem apreciar l'acció erosiva dels meteors (aigua) sobre els materials geològics.

- Hem arribat al final del recorregut. Una gran instal·lació hotelera ens permetrà oferir un refresc als nostres «expedicionaris».

Aproximació: Sortida de la Plaça d'Espanya amb transport públic¹ o autocar privat². El mateix viatge es pot aprofitar per introduir, o repassar, determinats conceptes. Si s'opta pel transport públic hi ha el problema, en el retorn, que el bus surt molt tard de l'ermita de Bruguers i el viatge es fa llarg degut a les parades. Si la sortida la fem a la tardor hem de tenir present que entre les 17,30 i les 18,00 hores ja és fosc.

1. Empresa Mohn (936474184). Línia 902 (Paral·lel/Plaça Espanya – Ermita de Bruguers). 1 hora de viatge. Consultar horari
2. Dels mateixos punts, ½ hora de viatge

Recomanacions

Equipament mínim:

- Aigua (1,5 l.) i menjar; pantalons llargs resistents (texans); botes o sabatilles esport de sola gruixuda; polar i jaqueta paravent; paraigües

plegable; motxilla petita; qüestionari - guia, bloc de notes i llapis; càmera de fotos; prismàtics (recomanable); mòbil (número del professor i d'un company, número d'emergències 112); llanterna; gorra; ulleres de sol (recomanable).

Avaluació

Instruments:

- Treball individual o col·lectiu:
- Dossier – informe de 3 a 5 pàgines amb les observacions realitzades seguint la guia i altres d'aportació pròpia. Fulls Din A4, lletra Arial 10, paginat.
- Annex amb mapa o esquema i fotografies.
- Lliurar en 15 dies després del dia de la sortida.
- Presentació del treball: portada (assinatura, curs, títol, autor, professor); índex; qüestionari - guia lliurat pel professor; dades generals; respostes del qüestionari; observacions pròpies i/o conclusions; bibliografia consultada (llibres, mapes i adreces Internet); annexes (mapes, esquemes, fotografies).
- Observació durant la descoberta.
- Normes, actituds i capacitats o/i habilitats.

Contingut del qüestionari - guia (exemple):

- Ocupació del sòl i densitat dels usos: urbanització (centre urbà, urbanitzacions, instal·lacions industrials, extractives, agropecuàries).
- Fonts de recursos naturals existents i possibles (energètics, agropecuaris, miners..).
- Impactes ambientals i normes proteccionistes.
- Desforestació (incendis, sobreexplotació, paisatge resultant, recuperació).

- Accions de recuperació mediam-biental.
- Riscos (naturals i fruits de l'acció antròpica).
- En registrar l'itinerari i localització dels fenòmens observats.

Fonts

- Institut Cartogràfic de Catalunya (web): informació cartogràfica.
- Google Earth: simulació en tres dimensions.
- Directa: miquel.garcia@escolapia.cat.

Il·lustracions

- Topogràfic ICC
- Aplicació GPS/Google Earth. Itinerari a i b superposats.

Fotografies:

- Abocador en recuperació
- Castell de l'Eramprunyà

EL SANT JOSEP DE CALASSANÇ

César J. González
Servei Solidari

Hi va haver una època que llegir i escriure marcava la desigualtat entre les persones. A dia d'avui, és molt difícil trobar una persona que no sàpiga ni llegir ni escriure, però des de fa uns anys, amb l'arribada de les noves tecnologies al món domèstic, ha aparegut un nou tipus d'analfabetisme, i per tant, un nou tipus de desigualtat.

L'analfabet d'ahir era aquella persona que no sabia llegir ni escriure, l'analfabet d'avui rep el nom d'analfabet digital i és aquella persona que no sap redactar un document amb un procesador de textos, o navegar i trobar informació per Internet, o bé, enviar un e-mail i documents a través del correu electrònic.

Per intentar disminuir aquesta nova fractura social, des de fa 8 anys, realitzo la tasca d'educar informàticament a les persones que no tenen recursos (nous catalans que arriben de totes les parts del món i també gent gran). Faig aquesta tasca des de l'aula d'informàtica de la Fundació Servei Solidari, on s'hi acull el projecte Òmnia, creat per ajudar a les persones sense recursos a accedir a les noves tecnologies, per mitjà de tres fronts d'actuació: la formació, la inserció laboral i l'ús comunitari.

A la formació es tracten coneixements bàsics d'informàtica, perquè les persones que mai han mantingut contacte amb ordinadors, puguin començar a usar-ne. Amb la línia d'inserció laboral oriento a qui busca una ocupació remunerada a través de les noves tecnologies, que també es fan servir com a eina de suport per la confecció del currículum, i a més, Internet per cercar webs que fan d'intermediàries entre els usuaris i els ocupadors. Amb la línia d'ús comunitari posem a disposició dels usuaris eines informàtiques i de connexió a Internet, que d'una altra manera no hi podrien accedir. I també als que ho necessiten els hi resolc els dubtes o bé, els ajudo en les seves cerques o feines realitzades amb l'ordinador.

A aquestes, m'agradaria afegir-hi una quarta línia, la social. Les persones necessitem relacionar-nos i la majoria d'usuaris, al principi, venen de manera independent a les classes i a l'aula oberta, i poc a poc es van fent grups i amistats, que a vegades, fins i tot, continuen fora de l'aula.

En alguns casos, quan arriben les vacances, hi ha persones que estan tristes i comenten que trobaran a faltar venir els dilluns i dimecres a classe. En aquests moments estàs content perquè arriben les vacances, trist perquè hi ha persones que només es relacionen amb la gent de l'aula oberta i estaran soles, i alhora també satisfet perquè si veus que la gent vol que duri allò que has fet, és perquè has fet alguna cosa bona. Per realitzar tot això, l'aula d'informàtica disposa de 20 ordinadors amb

connexió a Internet de banda ampla, un ordinador amb canó de projecció per poder fer millor la classe, un ordinador que fa de servidor per tenir-ho tot al seu lloc, dues impressores làser en blanc i negre i una altra d'injecció de tinta.

Però el punt Òmnia no només disposa de màquines, també disposa de personal humà amb el que sempre hi he trobat recolzament. Em refereixo als

companys que s'encarreguen d'informar i captar els alumnes. Els noms potser no us sonen, però m'agradaria fer-los-hi un petit homenatge. Al Marc Salvi, a la Judith Montoya, al Chema Aguilar, a l'Iván González, al Marc Sigüenza, a l'Eduard Frias, al Sergi Vall, a la Sonia Alcazar, a la Cecile Laperou, a l'Olga Inyongo, al Raul Martin, a la Vanesa Sánchez, al David Herrera, a l'Abdel Karim Abair, a la Sandrine Thivolle, a l'Olalla Gastón i a la Caterina Borelli.

La tasca d'educar als més necessitats em fa sentir els valors del fundador de l'Escola Pia, per això em sento una mica com un sant Josep de Calassanç del segle XXI.

LA VERDAD DE LA CALLE*

GRUP 3

Projecte Èxit-Calassanci Escola Pia Calassanci

Para todos vosotros que creáis que no seria nada en la vida y aquí me veis con el Proyecto ÈXIT buscando una salida. Porque estoy harto de esta puta vida delictiva

Tengo un secreto «je amie la vie».

Somos el tiempo que nos queda la vieja búsqueda la nueva era.

La carrera la fatiga dueñas de mi vida cuando hay que parar a respirar.

Son nueve chavales de diferentes nacionalidades.

A los que la vida les ha dado algunas dificultades.

Creo, No tienen las mismas edades.

Pero en la calle siempre les paran los mismos fiscales.

Ellos viven en barrios marginales, junto a otras familias que no tienen comodidades,

con madres solas, que cuidan de sus propios padres.

Sus maridos se embarcan en asuntos ilegales

hacen lo que sea para sacar la familia adelante

muchos de ellos en la cárcel encerrados como animales

La gente pobre viviendo con una paga miserable

Y en cambio vuestros vestidos de piel son insuperables.

Esto es para esas familias que se creen majestades.

A los que se pasan la vida en sus mansiones y sus yates.

Que no se crean por favor tan interesantes.

Me presento como Yassin, yo soy así, no soy el King, pero definiendo mi raza como Martin Luther King.

Esto no es el fin del mundo pero soy tan profundo que aunque me critiquen yo nunca me hundo, aunque al colegio poco fui a todos mis juicios contra ti yo siempre asistí, en mi vida tropecé y caí. ÈXIT me ayudó a levantarme de este pozo sin fin.

Aquí Ariel entrando lento, si no tenéis amigos lo lamento, el dinero no es lo que hace el respeto eso es cierto, no se puede navegar en este mar si no hay viento pienso dejaros mal hasta quedarse sin aliento hablo a mi gente con el corazón abierto en ÈXIT te ayudan loco no te miento.

«Fonético»:

Hna mgareba jina haraga lsepaña. Kanbatou gir fazaneka lidaz ykol hadou chamekara.

Nas kamela katefakar khayeb hna jina nedabro 3ela karena.

Ima raha flmagerib ka tesana ma bega-wech i fahemouna .

Ma kainch liachtekak hata bdareham eir kehal ras.

awetani lbolis kayedarbo dareba dlhaya daiman layen mezarka.

Kif ma darena harena cho we chi waka-lat chi waeir lfarechi wa na machi kanaleka: Exit.

Salgo por la puerta de mi casa y veo a la gente llorando, luchando.

Estoy harto de esta mierda, viajo a Tánger para huir soy un polizón.

Llego a España con mi esperanza. Èxit se cruzó en mi camino este es mi destino.

Ando en busca de mi objetivo y así es, vuelvo a mi camino.

Somos el tiempo que nos queda la vida es muy pasajera, se termina la rutina y empieza una nueva vida.

«Transcripción del fonético marroquí»:

Somos marroquíes y venimos a España. Dormimos en la calle.

Dicen que somos ladrones.

La gente piensa mal.

Y nosotros venimos a buscarnos la vida.

Nadie te da ni una moneda.

Otra vez la policía me pega como a los perros.

Hacemos lo que hacemos y no hay trabajo no hay nada.

Hasta que me crucé con Èxit.

Entra i passeja per l'ESCAC! Deixa't atrapar per la imatge!

Edifici i entrada.

Mediateca.

Mediateca.

Aula.

Aula gran.

Aula guió.

Plató.

Plató vídeo.

Plató.

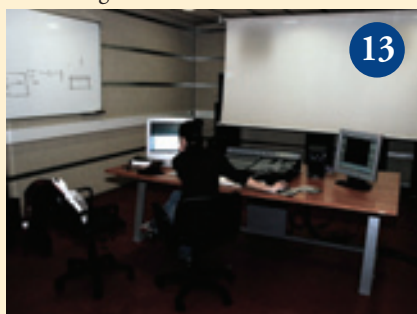
Plató fotografia.

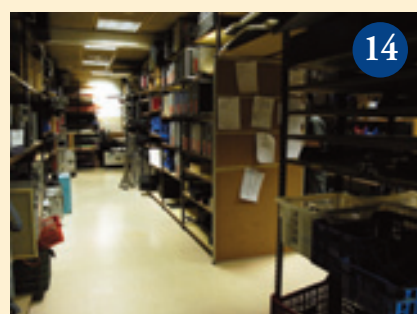
Sala d'edició.

Sala d'edició de so.

Sala d'edició de so.

Magatzem.

LA LECTURA I LA VIDA

Acaba d'aparèixer una nova obra del conegut i valorat Emili Teixidor: «La lectura i la vida» (Ed. Columna). Segur que serà un valuós instrument en mans de mestres i pares. Ens dóna pistes a les preguntes que tots ens fem: com aconseguir que els nens i els adolescents s'entusiasmin per la lectura? Quins requisits ha de complir la literatura dirigida a ells? Quin és el paper dels mestres per animar-los a llegir? I el dels pares?

L'espai fa que ens limitem a presentar un resum de «Set trucs per llegir» –escrit premiat com el millor article per fomentar la lectura, per

la prestigiosa Fundació Germán Sánchez Ruipérez–:

- 1.- Primer llegeix tu i els altres imitaran el plaer que expandeïxis. Predica amb l'exemple. (Sobre tot pares i mestres).
- 2.- Tots els lectors tenen el seu nivell i cal conèixer-lo, abans de recomanar un llibre.
- 3.- En alguns països s'ha establert «l'hora del silenci». Tothom llegeix, des del director fins al conserge. Una hora al dia.
- 4.- S'han d'aprofitar totes les oportunitats per llegir o fer llegir en veu alta. «Un text només s'entén bé quan es llegeix en veu alta» (Steiner).
- 5.- Només el que és difícil és estimul·lant. Les raons de llegir dels adolescents són les mateixes que les dels adults: la curiositat desbocada, la passió per descobrir altres móns, de conèixer herois o bergants agosarats, transgressors...
- 6.- Fugir de «la cultura de protecció». Molts adults conceben la lectura com un salvavides contra els embats de la vida, i no com una barca lliure disposada a l'aventura personal.
- 7.- Exercicis en grup: dramatitzacions de llibres, buscar finals alternatius, subratllar les frases més importants del llibre...

8.- Llegir una sola línia, per adquirir l'hàbit de llegir poesia –cada dia–.

9.- La indiferència. Fingida, és clar. Que poc segur deu estar el professor de si mateix i del plaer que ofereix, si ha de pidolar l'atenció!

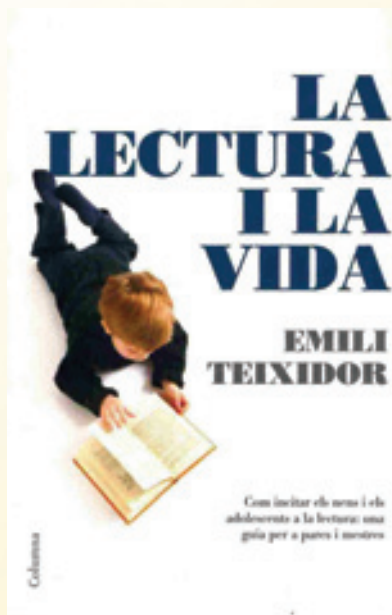
Que aquest sucós fragment us faci entrar ganes de llegir el llibre sencer!

UNA BONA ANTOLOGIA DE POESIA INFANTIL

«Poesies amb suc» de Miquel Desclot (Ed. La Galera) és una antologia de poesia per a nens i nenes, amb més de tres-cents poemes. D'autors de tot el món: catalans, anglesos, bascos, italians...

Només conté mostres de poesia escrita específicament per als infants. L'autor n'ha exclòs tota la poesia infantil de tradició oral, com també la poesia escrita per a adults que els nens podrien compartir perfectament –es poden trobar en altres reculls–.

Com ens diu, molt bé en el pròleg, és un llibre per anar-hi a poar. No està concebut com un llibre perquè els nens llegeixin poesia damunt paper, sinó com una pedrera on els pares i mestres vagin a trobar poesia

Grup d'Animació de la Lectura

Feliu Carreras, María Piedra, Montserrat Plans, Conxita Tarruell i Sadurní Tudela

que diran en veu alta, a benefici de la mainada. Més que cap altra, aquesta és una poesia per ser escoltada i per ser guardada a l'arxiu de la memòria sonora –per a ser dita i redita–.

Pel recopilador i també autor, la poesia infantil ideal no és pas aquella que dóna en paraules planeres, allò que els nens ja podrien trobar, segurament més ben dit, en la poesia adulta, sinó aquella que els ofereix una experiència literària nova, basada sobretot, en les múltiples possibilitats de joc de la poesia (joc sonor, sintàctic, semàntic).

Aquí teniu, doncs, en vint-i-sis capítols i els temes més variats, la possibilitat de jugar amb la llengua i que els infants quedin embadalits per la seva màgia.

FES) Fundació Educació Solidària

FES..... NOVA IMATGE, NOU LOGOTIP

FES és l'imperatiu, mode verbal amb funció apel·lativa o actuativa del verb fer, que entre les seves múltiples aplicacions també vol dir: obrar d'acord a una comanda, realitzar una acció, ocasionar que alguna cosa s'esdevingui ...

FES també és l'acròstic de Fundació Educació Solidària.

El nom i la voluntat, l'objectiu, l'acció a realitzar. Amb això hem volgut «jugar» amb aquest nou logo, que tot just ara comença a aparèixer en els documents tríptics, materials i propaganda de la Fundació.

Tres lletres acompanyades d'un parèntesi, o és una rialla? Són una invocació a l'activitat, a posar-se en marxa amb compromís, un FES que espera resposta, aquella que cadascú vulgui donar, oferir per fer possible «una educació a l'abast de tothom».

Cartells, tríptics, material divers que de ben segur s'anirà fent familiar en veure'l per les classes, passadissos, en actes organitzats per l'escola, pels pares.... un logo familiar i present, perquè vol ser una crida a la participació de tots i cadascun de nosaltres.

Anem a l'escola, t'hi apuntes?

La Verdad de la Calle

Títol del Projecte: La Verdad de la Calle

Escola: Escola Pia Calassanci

Etapa: Post-obligatòria. No formal

Àrees relacionades: Noves tecnologies

Objectiu:

El projecte «La Verdad de la Calle» va sorgir a partir de les classes instrumentals de castellà, aprofitant la iniciativa de la Fundació Èxit, que va implantar a la pàgina web el nou instrument Podcast. L'objectiu ha estat treballar aspectes de comunicació verbal, expressió escrita i ampliació de vocabulari, utilitzant la música com a vehicle conductor

Seqüència d'activitats realitzades

Fase inicial:

Aprofitant la nova creació d'un Podcast, dins de la pàgina Web de la Fundació Èxit, es va veure interessant utilitzar-ho per realitzar una acció pedagògica dins de l'àrea de castellà. Combinar-hi l'expressió verbal, la creativitat, el treball en grup, el treball de valors i actituds davant la vida.

Es va presentar als joves l'acció i van proposar crear una cançó de hip-hop.

Fase desenvolupament:

Els joves es van dividir en tres grups, per tal de treballar les diferents idees que anaven sortint a cada sessió, n'hi vam dedicar un total de 12. La única condició va ser que el tema es relacionés amb el Projecte Èxit-Calassanci. Un cop els joves van tenir les idees concretades, l'educador va ordenar i classificar les diferents estrofes. Se'ns va oferir l'oportunitat –que vam aprofitar– de gravar-ho en un estudi professional de ràdio (Radio Contrabanda), gràcies a la col·laboració de l'empresa Enfasystems (dedicada a les Noves Tecnologies).

Al projecte s'hi van afegir alumnes de l'assignatura de Noves Tecnologies Aplicades a l'Educació, de la Universitat de Barcelona que van filmar les sessions de gravació. El resultat d'aquestes gravacions és un «making off» de la cançó «La verdad de la calle», que es pot veure actualment a la famosa pàgina web Youtube.

Fase síntesi:

Gràcies a aquest treball, hem pogut treballar aspectes formals i no formals de les relacions amb els iguals, el contrast entre diferents cultures, i el treball i organització entre equips. Així com l'expressió oral i escrita i la forma de comunicació entre ells.

La música ha estat un element conductor molt important i motivador pels joves. Els ha permès expressar tot allò que poden tenir dins seu.

Breu redactat que inclogui l'avaluació, valoració, conclusions i/o suggeriments

La valoració global és molt bona. Ens ha permès dinamitzar i implicar als joves en el projecte i en les seves possibilitats de treball vers la inserció socio-laboral. D'altra banda, ha estat una font d'apropament important entre els educadors i els alumnes, i aquests han vist com el seu treball tenia una acceptació social important dins el sector del hip-hop (vídeo a Youtube, citació a una de les pàgines webs més importants d'aquesta temàtica...). Aquest reconeixement ha millorat la seva autoestima.

L'equip d'educadors d'Èxit Calassanci i els joves del projecte Èxit volem agrair a tots els que hi han participat, la seva col·laboració i invitar altres centres i treballadors de l'àmbit educatiu i social a emprendre iniciatives similars amb els seus alumnes

.cat o .com?

Molts pensareu en un arxiu com si fos un munt de papers en caixes ben posades, una rere l'altra, i que per trobar-hi qualsevol cosa cal remenar entre pols i més pols. Per evitar-ho es va crear la fitxa descriptiva, catalogràfica... Per fer-la servir calia buscar per un dels elements conductors de la cerca (és a dir, autor/productor, títol o descriptor temàtic). Tot i la gràcia que ara ens pugui fer remenar entre fitxes, la veritat és que aquest mode de consulta limitava molt la cerca d'informació, perquè calia conèixer algun tret del document que cercaves de manera exacte.

Però, com en gairebé tot, les noves tecnologies han permès que la catalogació i la recuperació d'informació hagin evolucionat molt. Han permès, per exemple, que puguem accedir a un document a text complet mitja hora després de ser publicat. Però en tot avenç, hi ha d'haver un control i un coneixement sobre el que estem consumint. Cal un consum controlat i mesurat, però... què volem dir? Expliquem-ho bé.

Ara produir informació és més estimulante perquè la seva difusió és major que fa un temps, fet que ha permès augmentar el seu consum, cosa que fa estimular la publicació...i així en puguem consumir més ... veieu? És un peix que es mossega la cua!

Si és més estimulante publicar, almenys a Internet, i hi afegim que és relativament econòmic, n'obtenim un resultat ben senzill, més informació disponible en xarxa. Ara bé, cal saber jutjar què és d'interès per a nosaltres o per aquell que ens pregunta...i per ajudar-nos tenim un parell de pistes...

En tota cerca d'informació hem de tenir presents dues premisses. Per començar, cal que tinguem clar què estem buscant, quins termes i conceptes s'amaguen i conformen el que necessitem saber. El perfil del destinatari també és important, perquè tindrà unes necessitats o unes altres. I és que en tot el procés de cerca, és a dir, mentre estem buscant la informació, haurem d'anar del menys al més concret, marcant i acotant els trets distintius de cada consulta.

La segona premissa que haurem de tenir en compte és la qualitat del recurs o informació que haurem trobat. Caldrà valorar aquella pàgina web o aquell document,...però com ho farem? A grans trets, haurem de veure quin tipus de web és i qui hi ha al darrera.

Pot ser un blog, pot ser el portal d'una universitat, pot ser una base de dades, pot ser un banc d'imatges... tots poden ser vàlids per a obtenir la informació que necessitem, si és que s'adeqüen a la tipologia d'usuari (perquè una consulta formulada per un expert investigador o per un alumne de segon de batxillerat, tindran necessitats informatives diferents) o el que necessitem saber.

Però sempre de cada recurs en cal valorar l'autoria, és a dir, cal saber qui ha elaborat aquella informació, perquè ens donarà arguments per valorar la qualitat del contingut, la fiabilitat del que s'hi diu, per poder estar segurs/es que ens en podem confiar!

Miriam Mulinari

COLÒNIES JORDI TURULL

ADHARA, ESCOLA D'EDUCADORS I EDUCADORES EN EL LLEURE

Des de mitjans del mes de febrer, a l'Escola Pia de Catalunya, dins el marc de Colònies Jordi Turull, tenim una nova escola oficialment reconeguda: ADHARA, escola d'educadors en temps de lleure.

EL NOM

Adhara és el nom d'un estel. És la segona estrella més brillant de la constel·lació del Ca Major i una de les més brillants del firmament d'hivern (brilla vint mil vegades més que el sol). El

nom tradicional d'Adhara, també anomenada Adara, prové del mot àrab Al-'adhara (الرضال), i el seu significat literal és flor de taronger. Aquesta flor és la representant de la puresa.

ELS OBJECTIUS

Amb aquesta escola pretenem ajudar a la formació de totes les persones de les nostres escoles, esplais, colònies, etc. que treballen en alguns dels àmbits relacionats en l'educació no formal: monitors/es de mitja pensió, responsables de grups de reflexió, educadors/es d'esplais, colònies o casals... i fer-ho amb el nostre estil propi i la nostra manera de veure i entendre l'educació

i el lleure. Estem convençuts que el nostre tarannà de Colònies Jordi Turull és molt vàlid i ha ajudat a centenars, potser milers de nens i nenes, a descobrir un món nou i a descobrir-se com a unes millors persones.

En aquests moments, estem preparant tota l'oferta educativa i pedagògica. Al llarg del curs proper i de manera progressiva, us anirem informant de les nostres propostes i activitats.

PER MÉS INFORMACIÓ, no dubteu en adreçar-vos a: direccio@adhara.cat.

(In)—competents tecnològics eduquem (a)—competents digitals

Possibilitats escolars de l'equació «dades + informació = coneixement»

Deu ser una de les paradoxes que tenim avui a l'escola. Docents —de diferents generacions tecnològiques— fem processos educatius amb infants i vaillets que, en el camp de la virtualitat i la digitalització, ens superen en certs aspectes. Una més de les nostres incomoditats! No la única. ¿No resta perplexa aquella mestra d'infantil amb una nena que li intenta explicar la seva realitat familiar de més d'un pare i/o una mare i parelles d'avis, força distant del model que ella va viure a casa seva i que ha tingut en l'educació i maduració dels seus fills? ¿No queda perplex aquell mestre de primària, segons quines opinions li diu un alumne que sent a casa sobre l'educació, la societat o el tracte a certes persones, quan li fa alguna confidència? ¿No deixa perplexa a la seva tutora aquella adolescent que li dissimula comportaments vitals d'alt risc, que pensa que ha de viure perquè sinó no madura o no és ningú en el seu entorn relacional?

No és, doncs, un drama tot això que en diem TIC. Cadascú de nosaltres és de la generació que és i ha entrat en aquest món de les aplicacions tecnològiques amb més o menys retard. I, mal que ens pesi, sempre hi arribarem tard. De fet, crec que aquest és un exemple ben clar de l'impacte de la globalització en la societat de consum: ho tenen muntat perquè el mateix dia que surt al mercat una «novetat» ja sigui desfasada i així ens puguem sentir sempre insatsfets i delerosos de quelcom més. Pobres de nosaltres!

La principal diferència amb el nostre alumnat deu ser en com hem fet l'aproximació al fet digital. Nosaltres, des de la racionalitat i les potencialitats; ells, des de la novetat permanent i l'experimentació sense mètode. Nosaltres in—competents, però amb domini dels requisits i mètodes per a consolidar aprenentatges i la paciència que cal; ells, a—competents, sense sistemàtica ni esperit crític i amb una instantaneïtat a prova de tot fracàs.

No sé si podríem construir amb el nostre alumnat espais wiki. La paraula és d'origen hawaïà i vol dir ràpid, però el concepte va més enllà. Els 'wiki' són llocs webs col·laboratius, interactius, de creació i evolució ràpida. Recullen moltes dades però intenten organitzar-les a partir de certs criteris. I aquí rau la complexitat del tema: l'estudi dels fluxos d'informació és tan complexa que és la temàtica de l'enginyeria de les organitzacions. Però només amb criteris organitzatius podrem desvetllar i ajudar a l'alumnat a desenvolupar la competència digital —que ja és als currículums que deriven de la LOE, que comencem a aplicar. Es tracta de la capacitat de disposar d'habilitats per a buscar, obtenir, processar i comunicar informació per transformar-la en coneixement. Calen, doncs, destreses d'organització, síntesi, relació, diferenciació i deducció, de diferents nivells de complexitat. O sigui, més de la meitat de les actituds i habilitats del nostre Estil Metodològic (que ja sabem que ha estat pioner en tantes intuïcions!). Tot un repte, tota una oportunitat això de l'Escola Pia wiki-virtual que aprèn i ajuda a aprendre!

No oblidem, però, altres valors humans, personals i col·lectius, que no passaran mai per la virtualitat i la tecnologia. Llavors fins i tot la competència digital tindrà més sentit.

Zum-zum

EL MONJO I LA PSICOANALISTA

Dimecres dia 12 de març, a l'Institut Francès de Barcelona, l'autora del llibre «El monjo i la psicoanalista» Marie Balmay, va oferir la conferència titulada: ¿Religions per servir-les, o perquè ens serveixin? Van presentar l'autora, l'Andreu Trilla —traductor del llibre— i Amador Vega —professor de filosofia de la religió de la Universitat Pompeu Fabra—.

ESCOLA, RELIGIÓ I PODER, EI TRENCACLOSQUES QUE NO ENCAIXA

Canet, E.; Puig, J.; Vilaseca, P. *Escola, religió i poder, el trencaclosques que no encaixa*, Viena Edicions, Barcelona 2008.

El llibre és un recull de 18 entrevistes, precedides de petites introduccions, a personatges vinculats al món de l'escola i de la religió, amb representants de diverses tradicions religioses. Les entrevistes ens aprenen a plantejaments possibles per encaixar religió i escola, però també van més enllà, i ens fan entrar en qüestions tant importants com: quin paper té i què significa avui dia la religió en la nostra societat i quines oportunitats ens ofereix el diàleg i la convivència entre diferents tradicions religioses? Llegir-lo ens obre les portes per entendre el món i les religions amb perspectiva de futur.

PREMIS CALASSANÇ

L'Escola Pia de Terrassa conscient de la importància que la promoció de la cultura i la creació artística tenen en el desenvolupament del nostre país, convoca anualment els «Premis Calassanç de la ciutat de Terrassa» destinats a tots els habitants dels Països Catalans majors de 18 anys. Enguany se n'ha convocat la dinovena edició.

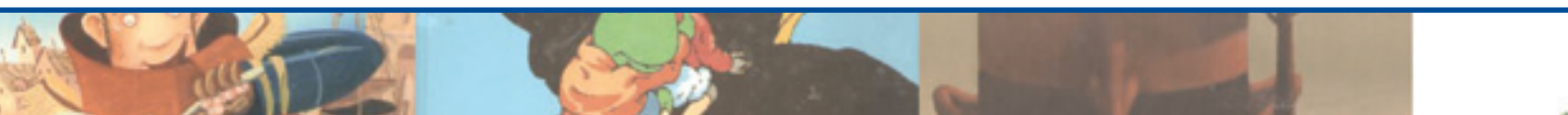

Pla d'exploradors de llibres 2007-2008

Grup d'Animació a la Lectura:

Feliu Carreras, María Piedra, Montserrat Plans, Conxita Tarruell i Sadurní Tudela

Cicle inicial

Primer

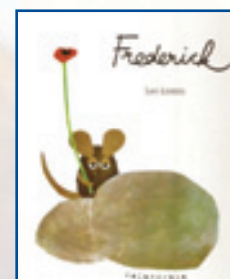
Un quadrat juga amb els seus amics rodons, però no pot entrar a casa seva perquè la porta és rodona. Entre tots busquen una solució.

L'Ernest, l'animal més fort i temut, s'ha despertat amb molta gana. Per calmar-la, escorcolla la sabana i busca una presa. Quan per fi la troba i està a punt de fer la gran urpada, l'Ernest sent una veu que li recorda coses que el rei de la selva no ha d'oblidar mai.

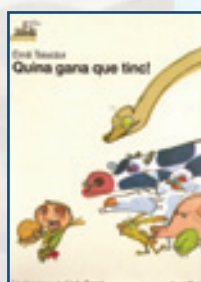

Un soldat que torna de la guerra mig mort de fam, fa servir l'enginy per aconseguir la col·laboració de tot un poble en l'elaboració d'un plat ben especial: la sopa de pedres.

Una família de ratolins, durant l'estiu, es dedica a recollir provisions per l'hivern, però en Frederick és un ratolí poeta i en lloc de provisions es dedica a recollir somnis, paraules, colors, etc. I així l'hivern farà de més bon passar.

Segon

Un nen s'ha quedat sol a casa i té gana. Llavors, convida els veïns i amics, amb els que hi elabora tota mena d'entrants, dinars, sopars i postres, damunt del paper, recollint les millors dites populars sobre el beure i el menjar.

Un cocodrill neix per accident en una família d'ànecs. És tan feliç en aquesta estranya situació que salvarà els seus "germans" de greus perills i esdevindrà un "cocoànec", cada dia més fort i més feliç. Fascinant variació sobre l'aneguet lleig, amb una magnífica il·lustració.

Narració plena de tendresa i sobretot d'humor irònic. Un ratolí, una granota i una merla fatxenda, que ho sap tot, volen anar a l'Àfrica, com les orenetes. El destí del divertit viatge serà ben diferent, encara que mai no es reconeixerà per no fer el ridícul.

Molt bona i expressiva il·lustració.

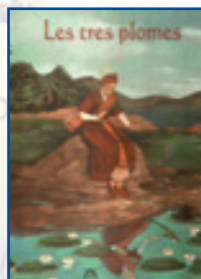
Tot comença quan un llop afamat, que sempre està somiant amb un deliciós estofat, rep la inesperada visita d'una petita ovella. Però l'ovella no vol ser el sopar del llop, vol ser la seva amiga.

Cicle mitjà

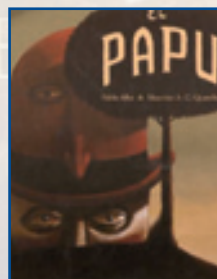
Tercer

Un senyor solter jubilat està bojament enamorat de la veïna que viu a sota, una senyora vídua i de bon veure. Ella, però, només està per la seva tortuga i no veu res més. Aquesta història explica el pla enginyós que té el senyor Hoppy perquè la senyora Silver es fixi en ell. Aconseguirà el senyor Hoppy enamorar la senyora Silver?

Un rei ha de decidir a quin dels tres fills deixarà el seu regne. Ho decideix amb tres plomes llençades al vent, que designaran el camí de cadascú per anar a buscar allò que el Rei els demana.

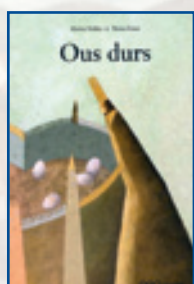
Una àvia té tres nétes. Una de gran i educada, una de mitjana, rondinaire i despistada i una de petita petitona. Pel seu aniversari, l'àvia els hi volia fer un pastís, però li faltaven ingredients. Llavors, va enviar a les nenes a buscar-los. Però el Papu se les va menjar quan portaven el menjar al celler... Vols dir que acaba així?

És un cavaller en recerca d'aventures, per poder oferir un gran tresor a la princesa dels seus somnis. La seva bondat de cor i la seva generositat, portaran la història a un desenllaç imprevist.

Il·lustració moderna i expressiva.

Quart

Un rei a qui agrada parlar en clau i proposar enigmes, es casa amb la filla d'un carboner que té la mateixa qualitat. Li imposa però, una condició: que mai el superi en l'enginy o serà acomiadada de palau. La reina infringeix la prohibició, però sap com sortir-se'n per evitar el càstig.

Bonica mostra de com jugar amb el llenguatge.

La Mina s'ho passa molt bé amb el seu avi, perquè diu ximpleries i explica acudits de tifes i pets. L'avi proposa de fer una excursió a la muntanya de les tres coves d'amagat dels pares, hi van també els seus tres cosins. L'aventura secreta és a punt de transformar-se en drama...

Novel·la d'aventures.

Marduix és una bruixeta que viu al bosc fent els encanteris que va aprendre de la seva mare. Arran d'un cop al cap, va caure a terra sense sentits i perd els poders. Podrà la Marduix sobreviure aquesta situació i recuperar els poders?

Relat de fantasia.

Gran sentit de l'humor i suspens (tot passa en deu segons).

Trepitjarà el protagonista la tifa de gos que els mofetes li han plantat al davant, com a venjança pel que creuen que fa amb els seus fills?

Cicle superior

Cinquè

Aventura trepidant i arriscada que emprèn Lila per fer realitat el seu somni: ser mestra en l'art de la pirotècnia.

Ho aconseguirà, malgrat tots els obstacles, amb el seu coratge i l'ajuda d'un amic i d'un elefant que parla!

Una nit propera al Nadal, un ren es desequilibra i la caravana d'un jove Pare Noël cau a la terra, en un carrer on els nens i nenes van a l'escola. Per una juguesca un dels nens ha de picar a la porta de la caravana. Hi veu el que mai no hauria imaginat, la caravana és enorme per dins. Veu qui fa les joguines, qui cuina, i...què passa amb el Nadal? Qui és ara el Pare Noël?

Tot i ser un resum de l'obra original, segur que impressionarà als joves.

Val la pena que la comentin amb pares o mestres. És la memòria històrica d'un encerclament progressiu i asfixiant del poble jueu, reflectit en el diari d'una adolescent que adorava la vida...i tot li va ser pres.

Un fragment original d'Anna Frank és la introducció frapant.

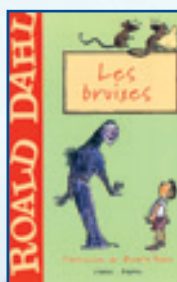

El Dr. Frankenstein, volent descobrir els secrets de la vida, crea un monstre. Aquest, en principi de bon cor, és incomprès i odiat per tothom. Això originarà un encadenat de dramàtics esdeveniments que s'emportaran fatalment l'atrevit investigador i la seva desgraciada criatura.

Sisè

L'Anna té set anys, està trista i enfadada perquè ningú no l'entén. La seva frase preferida és "no, no i no!". No es vol divertir, no vol parlar amb ningú. Però sobretot, no vol acceptar que la seva àvia -amb qui vivia en un poble- hagi mort. I ara ella haurà de tornar a la ciutat i estar amb el seu pare, la nova companya d'ell i el filllet de tots dos.

Es tracta d'un conte de bruixes de debò. Unes bruixes que s'assemblen molt a les dones corrents, i per això serà molt difícil enxampar-les.

Un nen de 7 anys s'enfronta sol a totes les bruixes d'Anglaterra, amb l'única ajuda de l'àvia més adorable que pugueu imaginar. Però... qui s'hi enfronta és un nen?

Només un cop cada nou anys es pot passar de l'Illa Màgica a la ciutat de Londres, i només és possible durant nou dies. I si el grup de rescat del príncep no aconsegueix l'èxit en la seva missió? La jove bruixa i els seus estranys companys se'n sortiran o caldrà esperar nou anys més?

Jo de tu no me'n perdria la resposta.

Un gos amb un sol ull; una garsa amb una ala socarrimada, uns amics que es complementen. Però arriba una guineu. Una guineu que és ben rebudada...però que no és feliç i té enveja.

Llenguatge magnífic. Dibuixos captivadors. Final pregon.

No t'ho perdís tinguis l'edat que tinguis.